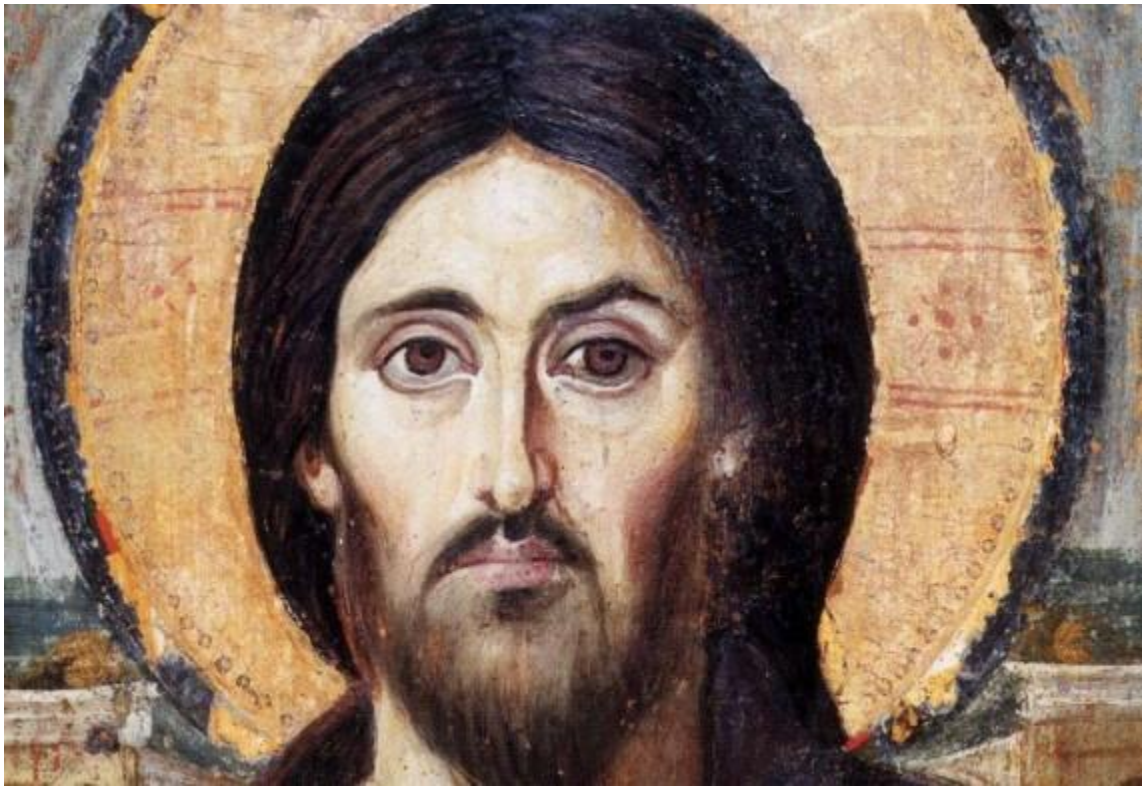

Η χριστιανική πίστη.

Γεώργιος Μαντζαρίδης.

Η παρουσία της πίστεως στις σχέσεις ανθρώπου και Θεού οφείλεται στην φαινομενική απουσία του Θεού από τον κόσμο. Με την πίστη διασκελίζει ο άνθρωπος την πρόσκαιρη αμεσότητα και προχωρεί στην αιώνια πραγματικότητα. Υπερβαίνει τα αισθητά και επεκτείνεται στα υπεραισθητά. Ζει την φαινομενική απουσία του Θεού από τον κόσμο ως ιδιαίτερο τρόπο παρουσίας του.

Η πίστη στον Θεό αποτελεί υπαρξιακή ανάγκη για τον άνθρωπο. Αυτή τον φρονηματίζει και τον συγκρατεί μέσα στα όριά του. Η απιστία είναι παραφροσύνη. Είναι αυτοανάρεση του ανθρώπου. Μόνο ο άφρων μπορεί να πει «ουκ έστι Θεός» (Ψαλμ. 13:1). Η κτίση μαρτυρεί την ύπαρξη του Θεού και η απλή θεώρησή της οδηγεί αβίαστα στην αναζήτησή του. Ο Θεός όμως δεν επιβάλλει την αναγνώριση της παρουσίας του. Η αποδοχή ή η απόρριψή της επαφίεται στην ανθρώπινη προαίρεση και εκδηλώνεται ως πράξη ελευθερίας.

Υπάρχει πίστη «εξ ακοής» και πίστη ως προσωπική κοινωνία. Η πρώτη εξαρτάται από την προαίρεση του ανθρώπου, ενώ η δεύτερη έρχεται ως δωρεά του Θεού. Η πίστη δεν περιορίζεται στην αποδοχή ορισμένων θρησκευτικών ή ηθικών αληθειών, αλλά επεκτείνεται και στην βίωση της εν Χριστώ φανερώσεως του Θεού. Η πίστη αυτή προσδιορίζει ολόκληρη την ζωή του Χριστιανού ως προσώπου. Ο άνθρωπος ως πρόσωπο «κατ' εικόνα Θεού» βρίσκει τον αληθινό εαυτό του στον Θεό, που φανερώθηκε εν Χριστώ. Η χριστιανική πίστη αρχίζει με την πίστη στον Χριστό και ολοκληρώνεται με την κοινωνία και ένωση μαζί του.

Εξάλλου η πίστη στον Χριστό συνδέεται με την ομολογία του ονόματός του, και ιδιαίτερα του θανάτου και της αναστάσεώς του (βλ. Ρωμ. 10:9-10). Ο Χριστός αναφερόμενος στην ομολογία και την άρνησή του από τους ανθρώπους λέει: «Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς· όστις δ' αν αρνήσηται με έμπροσθεν των ανθρώπων, αρνήσομαι αυτόν καγώ...» (Ματθ. 10:32-3).

Η διατύπωση αυτή, που παραθεωρείται σε όλες σχεδόν τις ξενόγλωσσες μεταφράσεις της Καινής Διαθήκης, έχει κεφαλαιώδη σπουδαιότητα για την ορθή κατανόηση της έννοιας της ομολογίας του Χριστού. Η ομολογία του Χριστού γίνεται «εν Χριστώ», ενώ η άρνησή του αποτελεί εξωτερική ή εχθρική τοποθέτηση. Για να ομολογήσει κάποιος τον Χριστό, πρέπει να συνδέεται και να βρίσκεται σε κοινωνία μαζί του. Πρέπει να μετέχει στην ζωή του. Άλλωστε εξαρχής η ομολογία της χριστιανικής πίστεως συνδέθηκε με το μυστήριο του Βαπτίσματος, που εντάσσει τον άνθρωπο στο σώμα του Χριστού και τον καθιστά κοινωνό του σταυρού και της αναστάσεώς του.

Η χριστιανική πίστη συνδέεται στενά με την ιστορία. Η Παλαιά Διαθήκη εξιστορεί την άσαρκη φανέρωση του Λόγου του Θεού, ενώ η Καινή Διαθήκη παρουσιάζει την ένσαρκη οικονομία και την παρουσία του ως ανθρώπου μέσα στην ιστορία. Η Εκκλησία του Χριστού, που διατηρεί και παραδίδει την εν Χριστώ αποκάλυψη, βεβαιώνει ταυτόχρονα και την ιστορική της αλήθεια.

Η αποκάλυψη αυτή, ενώ προσφέρεται με αισθητά μέσα και συνυφάνεται με ιστορικά γεγονότα, δεν περιορίζεται σε αυτά ούτε εγκλωβίζεται στην αμεσότητα του κόσμου, αλλά επεκτείνεται πέρα από αυτήν και καθιστά

δυνατή την υπέρβαση του κόσμου. Όπως ο Χριστός νίκησε τον κόσμο ως άνθρωπος μένοντας στην αγάπη του Πατρός και τηρώντας το θέλημά του, έτσι και ο Χριστιανός μένοντας στην αγάπη του Χριστού και τηρώντας το θείο θέλημα νικά τον κόσμο (βλ. Ιω. 15:10, 16:33).

Με τον τρόπο αυτόν η χριστιανική πίστη προβάλλει ως δύναμη που υπερβάλλει τον κόσμο και διανοίγει τον άνθρωπο στην άκτιστη θεία ζωή (βλ. Α' Ιω. 5:4).

Από το βιβλίο: Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδη, Χριστιανική Ηθική. Δεύτερος τόμος. Ι. Μ. Μ. Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2015, σελ. 163.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>